

en ufødt Skabnings, havde ikke slaaet
 og kunde derfor ikke dø engang.
 Kun hist og her en Slags galvanisk Trækning,
 kun spredte Toner, ingen Melodi.
 Og dog var Livets Spirer gemt herinde,
 de brændte, som ny Verdnens Sædekorn
 i Zeus's Haand, før Kloderegnen saaedes;
 men Kraft jeg mangled til at strø dem ud,
 og ak, den fattes endnu! Denne Haand
 skal sagtens aldrig aabnes helt, før Gnisten
 er udslukt, eller Haanden selv forkullet,
 saa Smerten ene vidner, hvad den gemte.

Men o, det brændte, som det endnu brænder!
 min hele Sjæl i Glød og Lue stod.
 Jeg formed' Tanker Dag og Nat i Digt,
 jeg pløjed' Søvn og vaagne Timer op
 i Furer af et Arbejd uden Grænser.
 Da visned' Rosen bort fra mine Kinder,
 om Øjets Glød sig drog en dunkel Rand,
 og som en saaret Fugl jog Pulsen gennem
 det spinkle Haandleds purpurhede Aarer.
 Og sagde Folk: „De ser saa anstrengt ud,
 De har for meget Arbejd“, smilte jeg
 i Medynk over dem, der mig beklaged',
 og tænkte: bi kun, jeg skal vinde Kræfter,
 hvordan jeg saa ser ud! — Men husk at „jeg“
 er for den unge kun det sande Jeg,
 er Sjælen selv med alt den Haab, dens Higen
 og ej det ydre, ufuldkomne Liv,
 den Kødets Klædning, Lunge, Lever, Hud,
 som menes, naar i verdslig Dagligtale
 er Spørgsmaal om at være stærk og svag.
 Jeg vinder ved hvert Skridt, jeg strider frem,
 om saa en Nagle gennemborer Foden,
 om Hjernen lammes i sin Sandhedshigen.
 Jeg vinder, selv om jeg maa bytte Redskab;